

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **Mgr. H. S.**, nar. dne X
trvale bytem P. 497/2, B.
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Macháčem
sídlem náměstí Svobody 702/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 687/24, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č. j. JMK-2113/2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č. JMK-2113/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo v řízení ve věcech služebního poměru podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), zamítnuto odvolání

žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje pro SKPV (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ve věcech služebního poměru ze dne 23. 1. 2018, č. JMK-318/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl podle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru ke dni 1. 2. 2018 snížen osobní příplatek žalobkyně z částky 3 500 Kč na částku 2 500 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že správními orgány bylo rozhodnuto pouze na základě nesměrodatných statistických údajů, bez bližšího zkoumání náročnosti jednotlivých služebních úkolů žalobkyně a posuzování kvality jejího výkonu služby.
3. Došlo k faktické sankci žalobkyně za její mateřství, v průběhu kterého pozbylo platnosti její oprávnění k samostatné znalecké činnosti. Tato objektivní právní skutečnost nezávislá na vůli žalobkyně nemůže být považována za pokles výkonu služby z jejího kvalitativního aspektu. Neexistuje důvod, pro který by mělo být konstatováno, že výkon služby žalobkyně není prováděn v mimořádné kvalitě, tento aspekt nebyl správním orgánem podrobně zkoumán. Některé aspekty označené za klíčové ve Standardu služební náplně jsou nelogické a jejich požadování po osobě s aktuálním služebním zařazením jako má žalobkyně je neopodstatněné. K odkazům správního orgánu na Standard výkonu služby žalobkyně uvádí, že jí není jasné, jak může být u pozice odborného pracovníka připravujícího se na složení kvalifikační zkoušky pod dohledem experta vyžadován aspekt odpovědnosti (v prvostupňovém rozhodnutí ještě zmiňovaný aspekt schopnosti komunikace žalobkyně, ačkoliv na dané pozici není oprávněna obhajovat znalecké závěry před soudními orgány). Odvolací orgán se nevypořádal s vadou řízení, když žalobkyni klade k tíži nemožnost obhajoby znaleckých posudků před orgány soudu či absenci odpovědnosti za výsledky její práce. Složky odpovědnosti žalobkyně jsou součástí popisu služebních činností – nebylo prokázáno ani zjišťováno, že by je žalobkyně neplnila v souladu s jejich obsahem.
4. Žalobkyně dále uvádí, že na pracovišti není jiný pracovník, jehož úvazek by byl natolik specifický, jako úvazek žalobkyně. Při srovnávání žalobkyně se třemi odbornými pracovníky nebyl zkoumán jejich reálný služební výkon, bylo poukazováno pouze na počet vypracovaných spisů. Statistika z informačního systému OKTE je nesměrodatná; žalobkyni, která má zkrácený úvazek, není možné porovnávat se samostatnými znalci ani s odbornými pracovníky, vzhledem k jejich plným služebním úvazkům či například absenci rodičovských povinností. Správními orgány nebyla náležitě věnována pozornost zjištění, že některé spisy, které byly z většiny zpracovány žalobkyní, byly uvedeny v informačním systému OKTE na jméno MVDr. B. Statistika v informačním systému OKTE není směrodatná zvláště u časově náročných kvalifikovaných prací, statistika nemůže reálnou náročnost zohlednit. Nedostatečná objektivita systému měla být nahrazena konkrétním zjišťováním okolností. Konstatování žalovaného o průměrných až podprůměrných výsledcích žalobkyně vychází pouze z údajně správných závěrů provedeného hodnocení, se kterými se ztotožňuje, aniž by se skutečnou správností takového hodnocení zabýval. Nebyl tedy dostatečně zjištěn skutkový stav. V porovnání s ostatními kolegy je u žalobkyně specifické i to, že absolvovala dvě dvoutýdenní stáže, v důsledku kterých byla její pracovní doba přerušena. Správními orgány nebyla dostatečně věnována pozornost zkoumání náročnosti konkrétní zadané práce žalobkyně s ohledem

na časovou a odbornou stránku. Žalovaný evidentně opomenul výpověď svědkyně B. ze dne 16. 4. 2018; hodnocení výpovědi žalobkyně nelze považovat za účelové. Argument žalovaného, že si žádný pracovník na metody hodnocení dosud nestěžoval, je absurdní a není způsobilý k vypořádání námitek žalobkyně; dosud nemuselo dojít k takovému neobjektivnímu posouzení výkonnosti. Žalovaný se nevypořádal dostatečně s žalobkyní napadeným postupem před zahájením řízení – žalovaný má za prokázané, že Ing. N. hovořil před podáním podnětu s MVDr. B., žalovaný však pravděpodobně nebyl srozuměn s konkrétními okolnostmi údajného rozhovoru, k čemuž žalobkyně odkazuje na protokol o výslechu MVDr. B. ze dne 19. 12. 2017.

5. V rámci námitek směřujících proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně upozorňuje na nesrovnatelnost její činnosti s činností kolegyně P. Neexistenci dřívějších záznamů, které by zdůvodňovaly přiznání osobního příplatku s odkazem na konkrétní skutečnosti, nelze přičítat k tíži žalobkyně a rozhodnout o snížení jejího osobního příplatku bez možnosti komparace původního stavu se stavem současným. Prvostupňovým rozhodnutím nebyl zohledněn zkrácený úvazek žalobkyně – výkon žalobkyně byl porovnáván s úvazky stoprocentními, ačkoliv žalobkyně na pracovišti tráví kratší dobu.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Služební funkcionáři uvedli, že kromě statistických údajů k výslednosti vycházeli i ze služebního hodnocení a jeho závěrů a z písemných vyjádření a výpovědí svědků k druhu plněných úkolů. Absence výkonu znaleckých činností není aspektem kvality, ale kvantity. Je nesporné, že žalobkyně oproti době, kdy jí byl naposledy přiznán osobní příplatek, žádnou z činností znalce nevykonávala. Informační systém OKTE zohledňuje počet zpracovaných spisů a jejich druh, vystihující druhovou složitost/náročnost, žalovaný jej považuje v kontextu vyjádření žalobkyně a svědků k jeho obsahu za dostatečný. V případě žalobkyně byl změněn stav nejen v rozsahu druhu plněných úkolů, ale i v rozsahu plněných úkolů. Nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by prokazovala mimořádnou kvalitu výkonu služby žalobkyně. Na žalobkyni jsou kladeny z hlediska odpovědnosti nižší nároky než na jiné příslušníky zařazené na stejném služebním místě, kteří vykonávají znaleckou činnost. Absence odpovědnosti za vypracování a obhajobu znaleckých posudků pak byla skutečně zohledněna. Zkrácený úvazek byl žalovaným zohledněn a doplněn oproti prvostupňovému rozhodnutí, rodičovské povinnosti jsou nerozhodné. I zohlednění doby stáže nemělo na výsledky žalobkyně ve službě v porovnání s dalšími srovnatelnými příslušníky vliv – závěr o dosahování podprůměrné výslednosti nebyl dotčen. Při komparaci výkonu služby žalobkyně a Mgr. P. byl zohledněn rozdíl v úvazku a stáži, služební hodnocení nemá na zjištěnou výslednost (kvantitativní stránku) vliv. Žalobkyně opomíjí další dva odborné pracovníky, kteří její výkonnost dlouhodobě násobně převyšují, a přesto jsou v rámci osobního příplatku (i po snížení osobního ohodnocení žalobkyně) ohodnoceni hůře. K tvrzení o tom, že v době přiznání osobního příplatku žalobkyně byl osobní příplatek přidělován plošně, byly zajištěny listinné důkazy, se kterými se žalobkyně mohla seznámit. Po žalobkyni zařazené na daném služebním místě může být znalecká činnost požadována. Žalobkyní tvrzené služební zařazení „pracovník připravující se na odbornou zkoušku v oblasti kriminalistických znaleckých činností“ neexistuje. Rozlišování mezi příslušníky podle oprávnění k samostatnému výkonu expertizní činnosti (potažmo odlišení toliko v nenárokové proměnlivé složce služebního příjmu) je logické a spravedlivé.

7. Žalovaný dále uvádí, že žalobkyně nespecifikuje, v čem je její služební hodnocení nesprávné a jaký to má vliv na napadené rozhodnutí. Pokud žalobkyně se služebním hodnocením nesouhlasila, měla možnost jej napadnout námitkami, to však neučinila. Tvrzená vada řízení se svým popisem nijak k řízení nevztahuje. Není jasné, jak by absence zkoumání okolností rozhovoru mezi MVDr. B. a Ing. N. mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Poznámka o tom, že žádný z pracovníků si na systém vykazování výslednosti nestěžoval, nebyla argumentem, kterým by byly vypořádávány námitky žalobkyně. Potencionální zkreslení umožňuje každý systém hodnocení, naprosté spravedlnosti a objektivitu nelze nikdy dosáhnout. Dílčí nepřesnost hodnotícího systému neměla a nemohla mít vliv na podstatu zkoumané otázky (zde rozsahu plněných úkolů podle jejich druhů v komparaci všech hodnocených příslušníků). Vedoucí příslušník má oprávnění a zároveň povinnost měnit osobní ohodnocení podle toho, jak se jeho podřízený podílí na úkolech dotčeného pracoviště. Některé z žalobních námitek pak žalovaný považuje za obecně formulované, není zřejmé, k jaké vadě rozhodnutí se vztahují, a proto se k nim nelze konkrétně vyjádřit.

IV. Replika

8. V podané replice žalobkyně odkazuje na žalobní argumentaci, na jejíchž závěrech setrvává. Doplnuje, že žalovaný přistoupil ke snížení osobního ohodnocení žalobkyně, ačkoliv sled objektivních skutečností: mateřství – pozbytí znaleckého oprávnění – snížení osobního příplatku nebyla schopna svým jednáním ovlivnit. Dokazování nebylo žalovaným doplněno dostatečně tak, aby mohl dojít k vyslovenému závěru. Změna stavu v rozsahu druhu plněných úkolů, rozsahu plněných úkolů a jejich kvalitě jsou skutečnosti, které jsou důsledkem nesamostatného výkonu znalecké činnosti, tedy objektivní skutečnosti. Nepodání námitek proti služebnímu hodnocení s vedeným správním řízením nesouvisí. Z důvodu nedostatečného zjišťování rozhodných skutečností je žalovanému neznámý faktický postup žalobkyně na pracovišti a náročnost jí vykonávaných úkolů. Nebyla dostatečně zohledněna specifika pracovního úvazku žalobkyně (zkrácená pracovní doba, četné absence z důvodu péče o děti, individuální dohoda s MVDr. B. ohledně výkonu služby a zadávání hotových spisů do systému). Rodičovské povinnosti jsou rozhodné a ovlivňují výkon služby. Mělo být zdůvodněno, proč správní orgán nevzal tuto skutečnost v potaz při dokazování. Pokud žalobkyně ze zákonných důvodů nevykonávala práci v pracovní době obdobné, jako její kolegové, musí být i nároky ze statistického hlediska poníženy. Pokud chce správní orgán na základě statistických údajů zkoumat, u kterých spisů byl podíl práce žalobkyně zanedbatelný, případně většinový, musí přistoupit k podrobnému zkoumání jednotlivých spisů a zjišťovat okolnosti jejich vypracování jednotlivými osobami. Stejně jako byla pracovní doba ovlivněna o dobu zkrácenou ošetřováním člena rodiny, stejně časově byla ovlivněna odbornými stážemi. Ing. N. není seznámen s laboratorními postupy a jejich časovou náročností. Pokud na jeho podnět by zahájen proces snížení osobního příplatku, není uvedená skutečnost žádoucí. Osoba hodnotící výkonnost žalobkyně by měla být srovnána s náročností jednotlivých postupů a náročností zpracování jednotlivých spisů, případně uvedené důsledně zkoumat. Podnět však byl podán po jednorázovém dotázání MVDr. B. a nedůsledném služebním hodnocení, bez bližšího zkoumání skutečností na pracovišti.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
10. Na úvod soud poznamenává, že žalobkyně v žalobě opakuje své námitky uplatněné ve správním řízení a v řadě případů opomíjí skutečnost, že žalovaný již tyto námitky vyvracel s konkrétní argumentací. Aniž by žalobkyně reagovala na argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, uplatňuje před soudem v několika případech opětovně námitky směřující proti prvostupňovému rozhodnutí [zejména pak v části „II. a)“ žaloby]. Z napadeného rozhodnutí je přitom patrná reakce na odvolací námitky žalobkyně i konkrétní úvahy žalovaného a žalobkyni nic nebrání brojit proti těmto úvahám konkrétní věcnou argumentací. Přestože žalobkyně může v rámci žalobních bodů zopakovat své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává, a žalobní body se tak musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalované při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 As 78/2012-125; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Správní soudy nejsou další, třetí instancí ve správním řízení. „[P]rávní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Soudní přezkum správních rozhodnutí „nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoli dominantní“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91). Soud tedy může jako řádné žalobní body vyhodnotit pouze ty námitky, které skutečně směřují přímo proti napadenému rozhodnutí. Pokud se navíc tyto námitky shodují s odvolacími námitkami, aniž by žalobkyně jakkoliv reagovala na argumentaci žalovaného uplatněnou v napadeném rozhodnutí, bude možné takové námitky vypořádat odkazem na napadené rozhodnutí s tím, že se soud s hodnocením žalovaného ztotožňuje. Nerozporuje-li totiž žalobkyně argumentaci žalovaného, nejsou její námitky vůbec způsobilé vyvrátit argumenty, a tudíž ani z nich plynoucí závěry obsažené v napadeném rozhodnutí.
11. Krajský soud neshledal žádné pochybení správních orgánů při pořizování podkladů rozhodnutí. Žalovaným uvedené a hodnocené skutečnosti odpovídají skutečností obsaženým ve správním spisu, resp. správním orgánem prvního stupně a žalovaným zjištěným skutečností. Žalobkyně ve skutečnosti pouze věcně nesouhlasí s provedeným hodnocením důkazů. Nelze však mít za to, že by správní orgány řádné hodnocení důkazů vůbec neprovedly. Zdejšímu soudu tak nic nebrání v tom, aby posoudil, zda jsou zjištěné skutečnosti dostatečné pro vyslovení závěru o splnění podmínek pro snížení osobního příplatku žalobkyně.
12. Předmětem sporu mezi stranami je otázka důvodnosti snížení osobního příplatku žalobkyně s účinností od 1. 2. 2018.

13. Dle § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru je osobní příplatek „*nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno*“. Dle § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru je přitom bezpečnostní sbor „*při vytváření podmínek výkonu služby povinen zajišťovat rovné zacházení se všemi příslušníky, zejména pokud jde o odbornou přípravu a dosažení služebního postupu, odměňování, jiná peněžitá plnění a plnění peněžité hodnoty*“.
14. Nejvyšším soudem je konstantně judikováno, že osobní příplatek je tzv. nenárokovou složkou platu, avšak toliko do doby rozhodnutí zaměstnavatele o jejím přiznání. V důsledku tohoto rozhodnutí se již osobní příplatek stává nárokovou (obligatorní) složkou platu a zaměstnavatel je povinen zaměstnanci tuto složku v určené výši poskytovat (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2007, sp. zn. 21 Cdo 3488/2006, dostupný na www.nsoud.cz). Zaměstnavatel sice může přiznáním vzniklý nárok na osobní příplatek jako část platu zaměstnanci zvýšit, snížit nebo odejmout, avšak jen za podmínky, že mu to umožňuje příslušný právní předpis (a v jeho rámci popřípadě též kolektivní smlouva nebo vnitřní platový předpis) a budou-li splněny předpoklady a podmínky v něm stanovené (obdobně srov. posledně citovaný rozsudek Nejvyššího soudu či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 84/2006-62). Jak uvedl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. 21 Cdo 832/2012 (dostupný na www.nsoud.cz), „[z]mění-li se podmínky stanovené pro poskytování osobního příplatku, může být změněna i jeho výše, popřípadě může být osobní příplatek zaměstnanci odebrán; zaměstnavatel je oprávněn posuzovat, zda důvody pro jeho poskytování trvají, popřípadě zda trvají důvody pro jeho poskytování v nezměněné výši“. Na základě závěrů posledně citovaného rozsudku je nutné poznamenat, že snížení osobního příplatku předpokládá, že úroveň pracovních výsledků zaměstnance je i po jejich snížení stále ještě „velmi dobrá“. Teprve dochází-li k odnětí osobního příplatku, znamená to, že zhoršení výsledků práce dosáhlo takové intenzity, že pracovní výsledky zaměstnance již nelze nadále hodnotit jako „velmi dobré“. Dle Nejvyššího soudu jsou přitom pro rozhodování o změně výše osobního příplatku rozhodné množství a kvalita odváděné práce.
15. Osobní příplatek je obecně snižován z důvodu, že zaměstnanec již nesplňuje (či nesplňuje v takové kvalitě) kritéria, za něž mu byl osobní příplatek původně přiznán – tuto skutečnost zaměstnavatel zjistí srovnáním původního a aktuálního vyhodnocení kritérií pro přiznávání osobních příplatků (nejčastěji při porovnání tehdejších a nynějších dlouhodobých pracovních výsledků a/nebo plnění většího či menšího rozsahu pracovních úkolů v relaci s ostatními zaměstnanci). Zaměstnavatel je pak povinen zaměstnanci změnu výše osobního příplatku písemně oznámit, a to včetně uvedení důvodů této změny (srov. § 136 odst. 2 věta třetí zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů). Hovoříme-li o služebním příjmu, potažmo jedné ze složek služebního příjmu, příslušníků bezpečnostních sborů, platí obdobně § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru.
16. Rozhodnutí služebního funkcionáře o snížení osobního příplatku příslušníka bezpečnostního sboru musí být odůvodněno pouze odpovídající změnou kvality nebo rozsahu výkonu služby, tj. důvody stanovenými v § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru (nikoli tedy např. snížením mzdových prostředků stanovených státním rozpočtem na příslušný kalendářní rok; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, čj. 1 As 34/2014-54). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu

ze dne 26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008-80, musí v odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku „služební funkcionář uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen o situaci, kdy je osobní příplatek odnímán nebo snižován, ale i o situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován. I když to zákon výslovně nestanoví, o změně osobního příplatku (zvýšení, snížení nebo odejmutí) příslušníka rozhoduje služební funkcionář v závislosti na plnění podmínek stanovených pro jeho přiznání“ (podtržení doplněno zdejší soudem).

17. Předně považuje zdejší soud za nutné upozornit na mylná, čteně uváděná, tvrzení žalobkyně o tom, že žalovaný při svém rozhodování nebral v úvahu zkrácený úvazek žalobkyně. Z obsahu napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný si byl nejenom vědom zkráceného úvazku žalobkyně, nýbrž tuto skutečnost také promítl do prováděného porovnání pracovních výsledků jednotlivých příslušníků, jak vyplývá např. ze stran 7, 8, 9 či 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaný hovořil o tom, že výslednost žalobkyně proporcionálně neodpovídá poměru mezi jejím zkráceným úvazkem a plnými úvazky ostatních odborných pracovníků. Dokonce ani z návrhu na snížení osobního příplatku ze dne 19. 9. 2017, podaného Ing. N., nevyplývá, že by bez dalšího vycházel z údajů v informačním systému OKTE a ty bral samy o sobě jako srovnatelné. Naopak uvedl, že počet žalobkyní odvedených spisů je i při zohlednění její zkrácené pracovní doby nízký.
18. Rovněž není pravdou, že by žalovaný v rámci hodnocení skutkového stavu opomenul výpověď MVDr. B. ze dne 16. 4. 2018. Z obsahu napadeného rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, že žalovaný při svých úvahách z obsahu výpovědi MVDr. B. vycházel (srov. str. 6 napadeného rozhodnutí). Zdejší soud přisvědčuje žalovanému, že MVDr. B. neohodnotila výkon služby žalobkyně jako „mimořádný“ v kvalitě nebo kvantitě (srov. str. 9 záznamu z jednání ze dne 16. 4. 2018, č. j. KRPB-217319-37/ČJ-2018-0600KR), na což žalovaný rovněž žalobkyni v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí upozornil, byť nepopřel, že výkon služby žalobkyně byl MVDr. B. hodnocen jako „dobrý“.
19. S ohledem na výše citované judikatorní závěry je zřejmé, že k tomu, aby žalobkyni mohl být snížen osobní příplatek, je zapotřebí odůvodněné rozhodnutí služebního funkcionáře, založené na zákonných kritériích k tomu rozhodných, tedy odpovídající změně kvality nebo rozsahu výkonu služby žalobkyně.
20. Má-li být konstatován nepoměr mezi kvalitou a/nebo rozsahem výkonu služby žalobkyně a dosavadní výší jejího osobního příplatku, musí logicky tento nepoměr vyplývat buď 1) z porovnání výkonu služby žalobkyně v době, kdy jí byl naposledy zvýšen osobní příplatek, s dobou bezprostředně předcházející návrhu na snížení osobního příplatku, nebo 2) z porovnání výkonu služby žalobkyně a ostatních příslušníků vykonávajících srovnatelnou službu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně považuje úvazek, v rámci něhož službu vykonává, za natolik specifický, že jej není možné relevantně porovnat s žádným úvazkem ostatních příslušníků na témže služebním místě, a z toho důvodu jsou dle jejího názoru údaje z informačního systému OKTE neprůkazné, přistoupí soud nejprve k posouzení skutečností uvedených pod bodem 1), aby zjistil, zda důvod pro snížení osobního příplatku žalobkyně nebyl dán již samotnou změnou kvality a/nebo rozsahu výkonu služby žalobkyně. Teprve v případě, že by ze správního spisu naplnění tohoto

důvodu pro snížení osobního příplatku nevyplývalo, přistoupil by soud k přezkumu porovnatelnosti výkonu služby žalobkyně a jiných příslušníků.

21. Pro posouzení právě projednávané věci je podstatné, že žalobkyně vykonává službu jako „*vrchní komisařka 2. oddělení odboru kriminalistické techniky a expertiz Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje*“, charakterizovanou dle Popisu služebních činností (služební náplň), podepsaného žalobkyní ke dni 26. 7. 2017 jako „*vysoce specializované odborné kriminalisticko-technické, expertizní a znalecké činnosti v útvech policie*“. Z uvedeného Popisu služebních činností mimo jiné vyplývá, že žalobkyně provádí služební činnost pod vedením zkušeného experta, zpracovává podklady pro znalecké posudky a odborná vyjádření a připravuje se na vykonání prolongačního řízení a na opětovné získání znaleckého osvědčení k samostatné znalecké činnosti v odvětví genetika a získání osvědčení k samostatné znalecké činnosti v odvětví biologie. Neprovádí tedy samostatnou znaleckou činnost. V důsledku uplynutí doby „2 a více let bez faktického výkonu znalecké činnosti“ pozbylo v průběhu čerpání mateřské a rodičovské dovolené žalobkyně platnosti osvědčení žalobkyně o způsobilosti k vykonávání znalecké činnosti v odvětví genetika. Ze správního spisu rovněž vyplynulo, že žalobkyně byla po návratu z rodičovské dovolené ke dni 22. 10. 2016 zařazena na totéž služební místo, které vykonávala před nastoupením na mateřskou dovolenou ke dni 2. 4. 2010, tj. jako vrchní komisařka odboru kriminalistické techniky a expertiz zařazená do 8. tarifní platové třídy.
22. Již z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, a žalobkyně to ani nijak nerozporuje, že po návratu z rodičovské dovolené nevykonává službu o téže odbornosti a rozsahu, jako tomu bylo před nástupem na mateřskou dovolenou, a to i přesto, že je zařazena na stejném služebním místě ohodnoceném stejnou tarifní platovou třídou. Žalobkyni totiž v důsledku pozbytí oprávnění k samostatné znalecké činnosti není svěřena pravomoc samostatného zpracování znaleckých posudků a jejich prezentace před soudem. Naopak její hlavní služební náplní je činnost pod vedením zkušeného experta a příprava na získání znaleckých osvědčení v odvětví genetika a biologie. Jinými slovy žalobkyně vykonává činnost, která je charakterizovaná menšími nároky na odbornost, než které jsou vyžadovány u příslušníků vykonávajících samostatnou znaleckou činnost. Rovněž lze přisvědčit žalovanému, že i míra odpovědnosti žalobkyně je v rámci výkonu činnosti odborného pracovníka nižší, než u samostatného znalce. S ohledem na výše uvedené má zdejší soud za to, že již tyto skutečnosti jsou důvodem pro snížení osobního příplatku žalobkyně, neboť jeho dosavadní výše byla žalobkyni přiznána za situace, kdy žalobkyně vykonávala samostatnou znaleckou činnost zahrnující rovněž obhajobu znaleckých závěrů před soudy, k čemuž v době rozhodování správních orgánů oprávněna nebyla. Byla-li žalobkyně po návratu z rodičovské dovolené zařazena na totéž služební místo ohodnocené toutéž tarifní platovou třídou, bylo zcela legitimní, aby žalovaný provedl diferenciaci v odměňování příslušníků na služebním místě vrchního komisaře v 8. tarifní třídě právě prostřednictvím výše jejich osobního ohodnocení. Právě takový postup se jeví jako souladný s § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru, který má za cíl zajistit v rámci výkonu služby rovné zacházení se všemi příslušníky, a to i pokud jde o odměňování. Jinými slovy platí, že 1) za práci v obdobné kvalitě a kvantitě mají být příslušníci odměňováni obdobně a 2) za práci v odlišné kvalitě či kvantitě mají být odměňováni odlišně.
23. Zdejší soud si dovoluje poznamenat, že sama žalobkyně považuje výkon své služby za nesrovnatelný s výkonem služby samostatných znalců, zahrnující i jiné, odbornější

činnosti než výkon služby žalobkyně. Nelze proto shledat jakkoli diskriminačním, je-li osobní příplatek příslušníka vykonávajícího odbornější činnost vyšší, než osobní příplatek příslušníka vykonávajícího na stejném služebním místě ve stejné tarifní platové třídě činnost méně odbornou a připravujícího se na složení kvalifikační zkoušky.

24. Snížení odbornosti žalobkyně lze považovat za objektivní skutečnost, jak sama žalobkyně činí. Zároveň však lze tuto skutečnost zcela legitimně považovat za důvod pro snížení osobního příplatku žalobkyně. Zohlednění této skutečnosti neznamená, že by žalobkyni bylo v rozporu se zákonem přičteno k tíži její mateřství a sled objektivních skutečností nezávislých na její vůli. Otázka změny výše osobního příplatku žalobkyně není otázkou formy zavinění, jak se patrně žalobkyně domnívá. Pozbytí předpokladů pro výkon samostatné znalecké činnosti bylo sice u žalobkyně způsobeno mateřstvím, což je jistě přirozený, zcela pochopitelný a objektivně pozitivní důsledek běžných okolností lidského života, to ale nic nemění na tom, že povaha činnosti žalobkyně po návratu z rodičovské dovolené je jiná, méně odborná, než dříve.
25. Nelze přisvědčit žalobkyni ani v tom, že ji na současném místě nelze hodnotit z hlediska odpovědnosti příslušníků vykonávajících samostatnou znaleckou činnost, když je žalobkyně odborným pracovníkem připravujícím se na složení kvalifikační zkoušky pod dohledem experta. Stejně tak není dle žalobkyně pro její hodnocení v současné době směrodatné kritérium komunikace, když nemá pravomoc obhajovat závěry znaleckých posudků před soudy. Žalobkyně opomíjí, že není jakkoli sankcionována za to, že jmenované činnosti v rámci současné náplně služby nevykonává. Nicméně vzhledem k tomu, že je stále na pozici vrchní komisařky v 8. platové třídě, v rámci které kvalifikovaní příslušníci zmiňovanou úroveň odpovědnosti a komunikace při své činnosti uplatňují, lze považovat za zcela legitimní a spravedlivé, ne-li dokonce žádoucí, aby formou osobního příplatku mohla být dosažena vyšší kvalifikace a odpovědnost příslušníků odpovídajícím způsobem ohodnocena. Je potřeba si uvědomit, že na služebním místě vrchního komisaře v 8. tarifní třídě vykonávají službu jak samostatní znalci, tak odborní pracovníci. Jelikož práce v nižší kvalitě či kvantitě má být zásadně odměňována méně, nemůže žalobkyně očekávat, že bude nadále odměňována shodně jako v minulosti, kdy vykonávala práci kvalifikovanější (tudíž také vyšší kvality).
26. S ohledem na výše uvedené soud musí konstatovat, že porovnávání žalobkyně s ostatními příslušníky pro projednávanou věc není stěžejní, i když může dokreslovat stav odměňování příslušníků v daném bezpečnostním sboru a žalovaný jistě může při svém rozhodování vzít tyto informace v úvahu. Soud proto k této otázce neprováděl podrobnější dokazování výsledkem žalobkyně. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že statistická data, z nichž žalovaný vycházel, mohla být určitým způsobem zkreslena, nicméně nelze mít za to, že by byla zcela nepoužitelná. Žalovaný své závěry nezaložil toliko na těchto datech, nýbrž se snažil podrobněji zjistit informace o kvalitě a kvantitě pracovních výsledků žalobkyně také výsledkem její školitelky. Soud proto neshledal, že by se žalovaný dopustil pochybení při porovnávání pracovních výsledků žalobkyně s ostatními pracovníky. Toto porovnání bylo zdrojem relevantních informací pro vydání napadeného rozhodnutí, byť podle názoru soudu byla pro rozhodnutí stěžejní skutečnost, že žalobkyně oproti předchozímu stavu vykonávala práci, pro niž byla vyžadována nižší odbornost, přičemž zároveň za svou práci nesla menší odpovědnost.
27. Z výše citované judikatury jednoznačně vyplývá, že rozhodnými kritérii pro snížení osobního příplatku příslušníka je změna kvality nebo rozsahu výkonu služby, a to dle

názoru zdejšího soudu bez ohledu na to, že k této změně vedly skutečnosti, které lze obecně považovat za společensky prospěšné. Žalovaný musí nutně hodnotit přínos pracovní činnosti žalobkyně, nikoliv společenský přínos jejího mimopracovního života. Má-li snad žalobkyně za to, že by výše jejího osobního příplatku měla zůstat nezměněna, neboť současná nižší odbornost jí vykonávané činnosti byla způsobena mateřstvím, mohlo by uplatňováním takového přístupu docházet k neudržitelným, diskriminačním důsledkům, kdy by o výši osobního příplatku nerozhodovala samotná kvalita a rozsah odváděné práce, ale důvody, pro které zaměstnanec odvádí práci o nižší kvalitě či rozsahu.

28. Míří-li snad žalobkyně zvolenou žalobní argumentací k přesvědčení, že v jejím případě nelze, v důsledku absence listinných důkazů prokazujících konkrétní důvody přiznání osobního příplatku v minulosti, porovnávat náplň její dřívější a současné služební činnosti, pak je nutno upozornit, že v takovém případě by bylo nutno na rozhodnutí služebního funkcionáře o snížení osobního příplatku klást shodné požadavky jako na rozhodnutí o stanovení osobního příplatku. Jelikož by v rámci svého rozhodování služební funkcionář nemohl vycházet z důvodů vedoucích dříve ke stanovení či zvýšení osobního příplatku, byl by toliko povinen v souladu se současnou politikou osobního ohodnocení žalobkyni stanovit novou výši osobního příplatku s přihlédnutím k povaze, rozsahu a kvalitě výkonu sužby. Takový způsob rozhodnutí o osobním ohodnocení žalobkyně by pro žalobkyni zcela jistě nebyl příznivější vzhledem k žalovaným uváděným vyšším osobním příplatkům (nedosahujících výše osobního příplatku žalobkyně, a to ani po jeho snížení) ostatních, kvalifikovanějších kolegů. V projednávané věci však bylo i přes absenci dostatečných listinných důkazů, svědčících o konkrétních služebních úkolech žalobkyně a způsobu jejich zpracování v minulosti, jednoznačně prokázáno, že výkon služby žalobkyně v době rozhodování správních orgánů typově nedosahuje takové úrovně odbornosti, jako před jejím nástupem na mateřskou dovolenou.
29. V této souvislosti považuje soud za případné odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou bylo konstatováno, že je-li příslušník bezpečnostního sboru ustanoven na nové služební místo, není tato skutečnost bez dalšího důvodem pro změnu výše osobního příplatku. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu by taková změna mohla být legitimní toliko v případě, „*pokud by s novým služebním místem byla spojena služba jiné nebo nesrovnatelné složitosti, jiné odpovědnosti a namáhavosti, vykonávaná v jiných nebo nesrovnatelných podmínkách služby, při jiných nebo nesrovnatelných schopnostech a způsobilosti k výkonu služby, při jiné nebo nesrovnatelné služební výkonnosti a možných výsledcích ve výkonu služby*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46; potvrzení doplněno zdejším soudem). Ve věci žalobkyně by tedy nemohlo obstát automatické snížení jejího osobního příplatku po nástupu žalobkyně na služební místo vrchní komisařky jako odborného pracovníka (nikoli jako samostatného znalce), pokud by zůstaly nezměněny složitost, namáhavost a podmínky její práce, její odpovědnost, způsobilost k výkonu služby a výkonnost. V situaci, kdy žalobkyni již byl osobní příplatek v minulosti přiznán, musí o jakékoli jeho změně být rozhodnuto služebním funkcionářem s patřičným odůvodněním zahrnujícím zákonná kritéria kvality a rozsahu výkonu služby. To se týká jak situace, kdy by žalobkyně byla ustanovena na jiné služební místo, tak i situace, kdy žalobkyně v rámci stejného služebního místa vykonává jinou služební náplň než dříve. Je-li tato nová služební náplň méně složitá, odpovědná či namáhavá nebo byla-li změna služební náplně vyvolána nižší odbornou způsobilostí žalobkyně, mohou být tyto skutečnosti jistě důvodem pro změnu výše osobního příplatku, jsou-li služebním funkcionářem dostatečně zjištěny, zhodnoceny a

s ohledem na zákonná kritéria promítnuty do odůvodnění jeho rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že napadeným rozhodnutím žalovaný všechny výše uvedené podmínky splnil, a byl tedy oprávněn osobní příplatek žalobkyně snížit.

30. Je-li pro snížení osobního příplatku rozhodující změna rozsahu nebo kvality odvedené práce, nelze než konstatovat, že tato změna u žalobkyně bezesporu nastala. Z obsahu správního spisu rozhodně nevyplývá mimořádná kvalita ani kvantita práce žalobkyně, a to ani z výpovědi MVDr. B. (na které žalobkyně ve svůj prospěch pravidelně odkazuje), jež označuje výkon služby žalobkyně za „dobrý“, nikoli „mimořádný“, ani z tvrzení samotné žalobkyně, která se v rámci své argumentace soustředí především na důvody, pro které absentovala na pracovišti, a nemohla tedy vykonávat svěřené úkoly (ošetřování dětí při nemoci, účast na stážích, zkrácený úvazek apod.). Zdejší soud konstatuje, že tyto okolnosti jsou faktory ovlivňujícími výkon služby žalobkyně, nikoli však faktory, pro které by snížený výkon žalobkyně měl být považován za důvod pro zachování výše jejího osobního příplatku, obzvláště v situaci, kdy, jak sama žalobkyně uvádí, jsou v rámci téhož odboru ve služebním poměru vrchní komisaři vykonávající oproti žalobkyni samostatnou znaleckou činnost.
31. Také je nutno upozornit, že skutečnost, že žalobkyni byl osobní příplatek toliko snížen, tedy nikoliv odňat, ve světle výše citované judikatury znamená, že její výkonnost je stále hodnocena jako „velmi dobrá“, jinými slovy rozsah a kvalita výkonu služby žalobkyně si stále dle názoru žalovaného zaslouhuje přiznání osobního příplatku, a to, ve srovnání s ostatními vrchními komisaři, v nezanedbatelné výši. Soud proto nepovažuje za případný odkaz žalobkyně na Popis služebních činností obsahující složky odpovědnosti žalobkyně s konstatováním, že ve správním řízení nebylo prokázáno ani zjišťováno, že by žalobkyně neplnila službu v souladu s jejich popisem. Žalobkyni totiž v průběhu správního řízení nebyly vytýkány nedostatky její současné činnosti ve smyslu požadování jejich nápravy, bylo toliko poukazováno na rozdíl v kvalitě a kvantitě této činnosti oproti dřívějšímu stavu a oproti jiným příslušníkům. Jelikož soud shledal, že již typové srovnání dřívější činnosti žalobkyně s její činností v době rozhodování správních orgánů odůvodňovalo snížení osobního příplatku žalobkyně, bylo by zbytečné podrobněji se zabývat porovnáváním evidovaných výsledků žalobkyně s evidovanými výsledky ostatních příslušníků (ostatně osobní příplatek žalobkyně zůstal i po vydání napadeného rozhodnutí v porovnání s ostatními příslušníky nejvyšší).
32. Nelze přehlédnout, že žalobkyně ve své podstatě nerozporuje zákonné důvody pro rozhodnutí o snížení jejího osobního příplatku – existenci těchto skutečností sama připouští, pouze namítá skutečnosti (které podle ní správním orgánem prvního stupně ani žalovaným nebyly zohledňovány), pro které nelze podle ní její výkon služby srovnávat s ostatními – mateřství, pro které pozbyla oprávnění k samostatné znalecké činnosti, nemoci dětí, pro které často absentovala na pracovišti apod.. Poukazem na tyto skutečnosti ovšem žalobkyně již nevyvrací to, že oproti dřívějšímu stavu vykonává činnost méně kvalifikovanou a odpovědnou.
33. Zdejší neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, kterou brojí proti postupu správního orgánu prvního stupně, jenž zahájil řízení ve věci snížení osobního příplatku žalobkyně na základě návrhu Ing. N., který podle ní není seznámen s laboratorními postupy a jejich časovou náročností, a jeho předběžné hodnocení výkonnosti žalobkyně tak nebylo relevantní. K tomu zdejší soud uvádí, že z obsahu návrhu na snížení osobního příplatku nevyplývá žádný důvod, pro který by následné řízení zahájené správním orgánem prvního

stupně mělo trpět procesní vadou či jinou vadou nezákonnosti. Je úkolem služebního funkcionáře rozhodujícího ve smyslu § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru, aby opatřil vydávané rozhodnutí měnící výši osobního příplatku příslušníka přezkoumatelnými a dostatečnými důvody vycházejícími z hodnocení skutkového stavu zjištěného bez důvodných pochybností. Obsah podnětu, na základě kterého bylo teprve zahajováno řízení, ani osoba jeho předkladatele nejsou vůbec relevantní. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí totiž nejsou rozhodné indicie, které vedly k zahájení řízení, nýbrž toliko v řízení zjištěný skutkový stav, který vedl k vydání napadeného rozhodnutí. Zkratkovité odůvodnění podnětu proto nemůže znamenat vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ze stejného důvodu nejsou relevantní ani okolnosti či obsah rozhovoru mezi Ing. N. a MVDr. B. Sama žalobkyně ostatně neuvádí, o jaké okolnosti se jednalo a jak by mohly rozhodnutí ve věci samé ovlivnit. Pokud měla za to, že se jedná o okolnosti, které by měl služební funkcionář při rozhodování vzít v úvahu, měla možnost je ve správním řízení uplatnit.

34. Soud přisvědčuje žalovanému také v tom, že konstatování služebního funkcionáře o tom, že si dosud žádný příslušník na metody hodnocení nestěžoval, nebylo argumentem, kterým by byla vypořádávána některá z námitek žalobkyně. Jak bylo uvedeno výše, napadené rozhodnutí poskytuje ucelené, srozumitelné, logické, a jak vyplývá z výše uvedeného také zcela legitimní zdůvodnění snížení osobního příplatku žalobkyně včetně vypořádání jí vznesených námitek. Výše uvedené konstatování pak nemůže na kvalitě napadeného rozhodnutí ničeho změnit.
35. Ve světle výše uvedeného zdejší soud uzavírá, že závěr učiněný správními orgány plně odpovídá obsahu i rozsahu zjištěných skutečností.
36. Nad rámec nutného odůvodnění soud poznamenává, že předmětem přezkumu v této věci nebyla otázka možného navýšení osobního příplatku žalobkyně poté, co opětovně získala svou dřívější kvalifikaci (oprávnění k výkonu samostatné znalecké činnosti). Soud proto nezjišťoval podrobněji skutkový stav k tvrzení žalobkyně, že nyní vykonává opět kvalifikovanější činnost a podle statistik je nejvýkonnější a přitom jí osobní příplatek již nebyl navýšen. Jakkoliv soud může mít z lidského hlediska pochopení pro rozhořčení žalobkyně nad tím, že po odpadnutí důvodů, pro které jí byl osobní příplatek snížen, již nedošlo k jeho opětovnému navýšení, tato problematika přesahuje rámec soudního přezkumu stanovený žalobou a napadeným rozhodnutím (jeho výrokem a důvody).

VI. Shrnutí a náklady řízení

37. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. června 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu